

Melanie Harlow

Drive Me Wild

De Bellamy Creek-serie

1

Griffin

De beste stuurlui staan aan wal, maar als ze in de garage staan maken ze je gek.

Ik weet niet meer hoe oud ik was toen ik mijn vader dat voor het eerst hoorde zeggen, en verdomd als het niet waar was. Er was niets erger dan iemand die met je meekeek en de oude Dodson maakte zich daar altijd schuldig aan.

‘Moet je daar echt zo hard op slaan?’

Kaken op elkaar. Tel tot drie. ‘Ja.’

‘Moet je dat echt op die manier doen?’

Haal diep adem. Nergens mee gaan gooien. ‘Ja.’

‘Gaat het nog lang duren?’

Wel als je daar blijft staan en mij stomme vragen blijft stellen.

Ik werd er echt gek van, maar aangezien ik het me niet kon veroorloven om klanten te verliezen, draaide ik me om en probeerde om iets van een glimlach te produceren.

‘Ik ben bijna klaar, meneer Dodson. Waarom gaat u niet even een wandelingetje maken? Misschien even een kop koffie en een donut halen bij het eetcafé? Tegen de tijd dat u terugkomt staat uw auto voor u klaar.’

De oldtimer krabde aan zijn hoofd en trok zijn grasgroene broek op. ‘Weet je, bij Swifty Auto zeiden dat ze dit in een halfuur gefikst zouden hebben. En de kosten waren lager dan wat jij rekent.’

Ik greep de moersleutel in mijn hand nog steviger beet.

Swifty Auto, dat klotebedrijf. De McDonald’s onder de autogarages. Veel vestigingen, lage kwaliteit, slecht uitgevoerde haastklusjes voor een prikkie, maar dat leek klanten niets te kunnen schelen.

Blijkbaar waren een kroonluchter in de ontvangstruimte, gelikte tv-reclames en gratis koekjes belangrijker dan goede service. ‘Nou, zij zijn groter. En ze hebben een andere bedrijfsfilosofie.’

‘Maar ik kwam altijd hier met mijn auto’s en je vader was een goede, eerlijke man. Wist waar hij mee bezig was. Jij bent vast ook een goede, eerlijke man.’

‘Hij heeft me alles geleerd wat ik weet,’ zei ik. *Met andere woorden, ik weet ook waar ik mee bezig ben, eikel. Ga nou verdomme maar een donut halen zodat ik dit kan afmaken. Je had niet eens een afspraak, ik heb je ertussen gepropt om je een plezier te doen.*

Dodson liet zijn adem ontsnappen en gaf het op. ‘Dan ga ik maar een wandelingetje maken.’

Ik keek hem na toen hij naar de stoep slenterde en aan zijn ouwemannenronde langs Main Street begon, en ging weer aan het werk.

‘Jezus, die vent is irritant,’ riep McIntyre, de andere automonteur van Bellamy Creek Garage. Ik was de eigenaar, maar hij werkte hier al bijna net zo lang als ik. We hadden nog een helper, de ‘bandenopstapelaar’. Eigenlijk heette hij Andy, maar we noemden hem altijd Handy, omdat het zo handig was dat hij ons dingen kon aangeven, zoals de moersleutel of het 10-millimetermoertje dat je net in de motorruimte had laten vallen en never nooit meer kon terugvinden.

‘Dat klopt. Maar hij betaalt in elk geval wel z’n rekeningen.’ Ik keek op de klok aan de muur. ‘Hé, waar is Handy? Ik dacht dat hij hier om zeven uur zou zijn. Het is bijna negen uur.’

‘Volgens mij moest hij ergens naartoe met Lola.’

‘O ja. Daar had hij het gisteren over.’ Ik schudde mijn hoofd toen ik verderging met het werk onder de motorkap van Dodsons Buick. ‘Arme jongen.’

‘Hoezo “arme jongen”? Hij heeft de hele tijd seks.’

‘Ik bedoel dat hij zich helemaal gek laat maken door dat meisje.’

‘En?’

‘We hebben het over Hándy. Ze vreet hem met huid en haar op.’

McIntyre lachte van onder een Ford Mustang. ‘Dat mocht hij willen. Ik wel, tenminste.’

‘Heb je weer ruzie met Emily?’ McIntyre was verloofd en zou over

een halfjaar gaan trouwen, als hij en zijn veeleisende verloofde nog zo lang bij elkaar zouden blijven.

‘Ze heeft me gisteravond de bons gegeven.’

‘Waarom nou weer?’

‘Weet ik veel. Volgens mij zei ze iets van: “Omdat je een ongevoelige klootzak bent die nooit iets geeft om belangrijke dingen.” Maar met belangrijk bedoelt ze onzin, zoals de kleur van de bloemen in de kerk of de smaak van de bruidstaart, of wie waar moet zitten bij de receptie. Waarom moet ik me daarmee bezighouden? Het maakt geen reet uit!’

Daar was ik het volledig mee eens, maar ik hield mijn mond dicht.

‘Het is allemaal gezeik,’ raasde hij verder. ‘Waarom kunnen we niet gewoon “ja” zeggen in het gemeentehuis en daarna als normale mensen een biertje gaan drinken? Dan trek ik zelfs het trouwpak wel aan.’

Ik lachte. ‘Snap ik. Maar jij hebt haar gevraagd om met je te trouwen.’

‘Dat weet ik, maar ze is helemaal doorgedraaid met al dit huwelijksgedoe. Ik kon altijd zo met haar lachen. We hingen rond en luisterden naar muziek en hadden het over interessante dingen, zoals auto’s en honkbal. Nu maken we alleen maar de hele tijd ruzie. Ik moet elke avond wel tig keer zeggen dat iets me spijt.’

‘Hou daar dan ook mee op! Laat haar maar eens met hangende pootjes terug naar jou komen.’

‘Dat kan weken duren, Griff. Zo lang kan ik niet zonder seks. Niet iedereen heeft de discipline om zoals jij als een celibataire monnik te leven.’

‘Ik leef niet celibatair, eikel. Ik loop gewoon niet mijn lul achterna zoals iedereen die hier werkt dat doet.’

‘Maar mis je het dan niet?’ vroeg McIntyre.

Meende hij dat nou? Natuurlijk miste ik het. Maar het was zwak om ergens naar te verlangen en ik was er trots op dat ik sterk was. Natuurlijk was ik ook gewoon maar een mens en zwichtte ik ook weleens voor een lekker kontje in een strakke jeans, maar ik had een paar regels waar ik me altijd aan hield: alleen eenmalige pleziertjes, ik deed het altijd veilig en ik bleef nooit slapen.

‘Er zijn belangrijkere dingen in het leven dan seks,’ zei ik.

‘Zoals?’ McIntyre klonk oprecht nieuwsgierig.

‘Zoals dit bedrijf overeind zien te houden, ook al is er een leegloop van klanten die overlopen naar Swifty Auto. Zoals de tijd en het geld zien te vinden voor praktijkcursussen, zodat we blijven met de nieuwste technieken. Zoals die kleine bedrijfslening krijgen zodat ik reclame kan maken, nog een monteur kan aannemen en beter gereedschap en software kan kopen.’ Ik kwam overeind en pakte een blauwe papieren doek. ‘Zoals het winnen van het honkbalkampioenschap.’

McIntyre rolde onder de Mustang vandaan en keek me met een sombere uitdrukking aan. ‘Nou en of, man.’

Hij en ik speelden voor de Bellamy Creek Bulldogs in een competitie die mijn zus ‘ouwelullenhonkbal’ noemde. Het was waar, we waren allemaal boven de dertig, niet zo snel en lenig meer als in onze schooltijd en we dronken véél meer bier, maar we namen het wel bijzonder serieus. We leefden voor die wedstrijdavonden op de donderdagen. Elke overwinning vierden we, en na een nederlaag verdronken we ons verdriet bij de Bulldog Pub, de bar die ons sponsorde. En het zag ernaar uit dat de finale deze zomer zou gaan tussen ons en onze grootste rivalen, de Mason City Mavericks. Wij hadden de titel de afgelopen twee jaar gewonnen en zij konden niet wachten om hem terug te veroveren.

‘Je komt vanavond toch ook naar de training?’ vroeg ik.

McIntyre was onze middenvelder. Als slagman was hij niet de beste, maar hij was snel en kon goed gooien.

‘Zeker.’ Hij was even stil. ‘Als Emily het goed vindt.’

Ik schudde mijn hoofd en gooide de handdoek opzij. Die gozer was een verloren zaak.

*

Net na vijven deed ik de winkel dicht. Ik sloot de deuren en ging het gebouw weer binnen door een deur uiterst links in de gevel, die uitkwam bij een trap die naar mijn appartement boven leidde. De garage was eigenlijk een oude brandweerkazerne met twee traveeën.

Het gebouw stond al meer dan tien jaar leeg voor mijn grootvader het in 1955 kocht en het ombouwde tot een benzinstation. Mijn vader had het begin jaren zeventig overgenomen toen mijn grootvader met pensioen ging. In die tijd gebruikten ze de eerste verdieping als opslag, maar toen ik vier jaar geleden uit de marine kwam, bood mijn vader me aan om het tot woonruimte om te bouwen.

Dat was natuurlijk nooit mijn plan geweest, maar het leven dat ik voor ogen had gehad was geen optie meer. Dus gaf ik de ring terug, trok mijn bod op het huis in en dronk mezelf lazarus. Ik gedroeg me een paar maanden vreselijk slecht, totdat mijn vader en mijn drie beste vrienden zeiden dat ik m'n zooli weer op orde moest krijgen, omdat het leven nu eenmaal doorgaat.

Het hielp om een project te hebben en mijn maat Enzo Moretti was bouwvakker, dus hij hielp me in de avonduren met het appartement. Het was louterend om mijn vrije tijd te besteden aan het neerzetten van muren.

Het was een grote, open ruimte met hoge plafonds, zichtbare bakstenen en een vloer van brede houten planken. Mijn slaapkamer en badkamer waren achterin, en de voorkant was in feite een grote rechthoekige kamer, met een keuken in de hoek en een zitgedeelte bij de drie ramen aan de voorkant die uitkeken op Main Street.

Dankzij Moretti's connecties had ik goede materialen op de kop getikt met een beperkt budget; overgebleven muurtegels en vloertegels van iemands nieuwe vakantiehuis, teruggedbrachte houten vloerdelen van een houthandelaar, deuren en armaturen van oude schuren en woonboerderijen, zelfs een paar originele details van de brandweerkazerne zelf.

Een ervaren interieurdesigner zou het misschien niet bij elkaar vinden passen, maar mij maakte het niet uit.

Het enige wat ik wenste was een stukje grond. Als ik het me ooit kon veroorloven wilde ik een stuk grond kopen. Zijn hele leven had mijn vader het gehad over genoeg sparen om een flink stuk land te kopen als hij met pensioen ging. Hij was van plan om naar het platteland te verhuizen en zijn dagen te slijten door in een schuur aan oude auto's te sleutelen, te gaan vissen wanneer hij er maar zin in had, en zijn kleinkinderen het kaartspel Pinochle te leren spelen.

‘Hij heeft zichzelf over de kop gewerkt,’ zei mijn moeder op de dag van de begrafenis. ‘Doe jij dat niet, Griffin. Hij zou niet willen dat jij dat deed. Zoek een andere manier om hem te eren.’

Maar mijn vader had zich kapot gewerkt om het bedrijf van zijn vader overeind te houden, en ik liet de boel verdomme niet op de fles gaan. Als dat betekende dat ik meer uren moest werken om onze klanten tevreden te houden, dan was dat maar zo.

Maar vanavond was er honkbal.

Hongerig keek ik in de koelkast en hoopte op een wonder. Bijvoorbeeld dat ik was vergeten dat er een verse lasagneschotel in stond. Of steak met aardappelen. Of op zijn minst kippenpastei.

Ik had geen geluk. Het was duidelijk dat ik weer vergeten was om boodschappen te doen. Maar ik had nog wat vleeswaren en een half brood, dus ik maakte een boterham met ham en werkte hem naar binnen terwijl ik mijn werkkleding omwisselde voor sportkleding.

Ik haastte me om het gebouw heen naar de achterkant, waar mijn truck geparkeerd stond. Mijn telefoon ging.

‘Hallo?’

‘Hoe gaat het met mijn favoriete grote broer?’

‘Je bedoelt je enige grote broer?’ Ik sprong in de truck en gooide mijn handschoen op de passagiersstoel.

‘Serieus, Griffin, hoe gaat het met je? Had ik al gezegd hoe knap je er vandaag uitziet?’

‘We zijn aan het bellen, Cheyenne.’ Ik startte de motor. ‘Je kunt me niet eens zien.’

‘Dan moet je denk ik naar het asiel komen, zodat ik het kan zeggen terwijl ik het meen.’

‘En verder?’ vroeg ik, want ik kende mijn zusje.

‘En verder niks,’ zei ze.

‘Er is áltijd verder nog iets met jou, Cheyenne.’ Ik zette de auto in z’n achterruit en reed van mijn parkeerplek af. ‘En je zegt aardige dingen tegen me. Je hebt iets nodig.’

‘Wat achterdochtig,’ berispte ze me. ‘Ik ben eigenlijk diep beleefd.’

‘Uhuh.’

‘Ik wilde eigenlijk met je afspreken.’

‘Oké.’

‘Om je iets te laten zien.’

‘Zoiets als een dier waarvan je wilt dat ik het ga redden?’

‘Nee, betweter, het is geen *dier* waarvan ik wil dat je het gaat redden.’ Ze was even stil. ‘Het is alleen maar een kitten.’

Ik kreunde.

‘Een klein weeskatje.’

‘Hou maar op. Ik ga geen dieren meer opvangen. Ze schijten alles onder. Ze eten poep.’

‘Alsjeblieft, Griff? Jij hebt zelf de zwangere zwerfkat binnengebracht.’

‘Omdat ik geen huisdier wilde en ze bij mijn deur bleef rondhangen.’ Dat was natuurlijk omdat ik haar voerde, maar ik had medeleden met het beestje.

‘Nou, de baby’s kunnen worden geadopteerd en het breekt mijn hart om ze daar elke dag te zien. Ik zou er zelf eentje nemen, maar je weet hoe allergisch mam is. En ik heb natuurlijk mijn huur opgezegd om bij haar in te trekken na haar operaties.’

‘Ik ben me heel goed bewust van je opoffering, Cheyenne.’ Mijn zus benoemde dit graag zodat ik me schuldig voelde en iets voor haar deed. En het werkte altijd. Ik had het *nóóit* overleefd als ik weer thuis had moeten gaan wonen. Ik hield van mijn moeder, maar ze dreef me tot waanzin. ‘Hoe lang moet ik ervoor zorgen?’

‘Niet lang, dat beloof ik. Alleen maar tot ik er een permanent thuis voor heb gevonden. Ik weet zeker dat dat gaat lukken zodra de scholen over een maand weer beginnen.’ Cheyenne was kleuterjuf op onze oude basisschool.

‘Goed,’ zei ik met tegenzin, terwijl ik naar het honkbalveld reed. ‘Maar ik kan hem nu niet meteen ophalen. Ik ben onderweg naar de training.’

‘Ik zou je niet durven weg houden van je ouwelullenhonkbal,’ zei ze lachend. ‘Kom morgen maar naar het asiel. Ik maak het papierwerk in orde.’

‘Hé, je moet me niet uitlachen als ik net iets heb toegezegd om jou een plezier te doen. Ik kan nog terug, hoor.’

Ze lachte weer. ‘Nee, dat kun je niet. Ik ken jou, Griffin Dempsey.’

Hard als graniet vanbuiten, zacht als stroop vanbinnen. Je bent net als een softijsje met chocoladedip. Je bent net als een droptikkel. Je bent net...'

Ik hing op. Erttertje.

*

Na de training kwamen de meeste teamleden samen bij de Bulldog Pub voor een paar biertjes, wat pizza en een hoop geouwehoer over de Mavericks. Ik zat aan een buitentafel op de stoep met Cole Mitchell, onze ster in werpen, en Moretti, onze tweede honkman en de snelste renner.

'We gaan die klootzakken helemaal inmaken,' zei Cole. 'Ze weten niet wat ze overkomt.' Zijn gezicht vertrok even toen hij de zak met ijs op zijn schouder verplaatste.

Cole was politieagent. Veel te jong was hij weduwnaar geworden en hij was nu een alleenstaande vader van een klein meisje op wie hij dol was. We woonden naast elkaar toen we opgroeiden en waren beste vrienden sinds we konden praten. Hij was het beste mens dat ik ooit had gekend, rechtdoorzee en eerlijk. Maar hij was niet helemaal eerlijk tegen zichzelf over het vermogen van ons team om de Mavs in te maken.

Niet dat hij de enige was.

'Zekers!' stemde Moretti in en hij hield zijn bierflesje omhoog. Hij werkte voor Moretti & Zn, het bouwbedrijf van zijn familie, en we waren maten sinds zijn familie in Bellamy Creek was komen wonen toen we in de brugklas zaten. 'We gaan ze verpletteren. En ik ga de thuisplaat stelen, net als de vorige keer.' Hij verschoof wat ongemakkelijk in zijn stoel. 'Hopelijk is mijn liesblessure tegen die tijd beter.'

Ik lachte en nam een grote slok bier. 'Jullie gaan me niet laten zitten, stelletje eikels. Wat we vanavond hebben laten zien was netjes. Degelijk geslagen. Goed geworpen. De Mavs zijn lastig, maar ik denk wel dat we een kans maken, als jullie tenminste niet in een stel ouwe wijven veranderen de komende twee weken.'

'Waar is Beckett eigenlijk vanavond?' zei Cole, die nog een stuk pizza pakte. 'Vindt hij zichzelf te goed voor de training of zo?'

Beckett Weaver was de enige gozer in ons vriendschapskwartet die uit Bellamy Creek was vertrokken om te gaan studeren en niet terug was gekomen. Niet meteen, in elk geval. Het verbaasde ons geen van allen, aangezien hij van ons groepje altijd al het beste kon leren. Tienen, bij de examens de beste van zijn klas, een beurs voor een Ivy League-school. Hij had twee titels gehaald, was naar Manhattan verhuisd om in de financiële sector te gaan werken, en hij haatte elke minuut ervan hartgrondig. Hij was opgegroeid op een boerderij en kwam tot de conclusie dat hij dat te veel miste, dus drie jaar geleden liet hij de Big Apple achter zich en kwam hier weer terug om te helpen bij de veehouderij van zijn familie.

Het was geweldig voor het team, aangezien Beckett altijd de beste slagman van iedereen was. Ik was een goede tweede, en een verdomd goede eerste honkman, maar tegen de Mavericks hadden we alle kracht nodig die we konden krijgen.

‘Neuh, hij moest iets doen vanavond,’ zei ik.

‘Z’n koeien verplaatsen zeker.’ Cole lachte en schudde zijn hoofd. ‘Die gozer is meer tijd kwijt aan het verplaatsen van de koeien over zijn land dan aan wat dan ook. Ik snap niet hoe hij het volhoudt.’

‘Beter dan de hele dag achter een bureau zitten,’ zei ik. ‘Ik snap niet dat hij dat zo lang heeft volgehouden.’

‘Ik wel, hij verdiende miljoenen,’ zei Moretti en hij probeerde de aandacht van de serveerster te trekken om nog een biertje te bestellen. Dat zou niet lang duren, door zijn uiterlijk kreeg hij gegarandeerd de aandacht van alle vrouwen tussen de twaalf en negentig jaar.

Hij was altijd al de charmeur van de groep, kon altijd onder problemen uitkomen met geflirt; bij leraren, schoolhoofden, trainers, meisjes. Zelfs moeders waren dol op hem. ‘Het komt door die donkere ogen,’ zei mijn moeder een keer, een beetje te dromerig. ‘Die smeulen.’

En ja hoor, de serveerster, een knappe twintiger met lang blond haar en een verlegen glimlach, haastte zich naar ons toe om te vragen wat ze voor hem kon doen. Hij smeulde naar haar en vroeg om nog een biertje en ze zuchtte voordat ze zei dat het er meteen aankwam. Vlug ging ze de pub weer binnen voordat iemand anders nog iets kon bestellen. Cole en ik rolden met onze ogen naar elkaar.

‘Hé, heeft Becket nog iets over zijn vader gezegd?’ vroeg Moretti. ‘Zijn vader?’ Vragend keek ik hem over de tafel aan. ‘Nee, waarom?’

‘Mijn moeder zei dat ze hem pasgeleden bij de supermarkt was tegengekomen en dat hij in de war leek. Alsof hij niet meer wist hoe hij daar gekomen was.’

‘Hm. Dat klinkt niet goed.’

Cole verplaatste het ijs op zijn schouder weer. ‘Het is klote om oud te worden.’

‘Wij zijn niet zo oud,’ zei Moretti. ‘We zijn amper dertig.’

‘We zijn tweeëndertig,’ wees ik hem terecht.

‘Oké, we zijn amper óver de dertig. Maar wat is daar mis mee? We zien er nog steeds goed uit.’ Hij glimlachte naar de serveerster toen ze zijn bier neerzette.

‘Voor mij ook nog eentje, alsjeblieft,’ zei ik.

‘Tuurlijk,’ zei ze, waarna ze naar Cole keek. ‘En voor jou nog iets, agent Mitchell?’

Hij dacht even na en schudde zijn hoofd. ‘Neuh, ik kan beter naar huis gaan.’

‘Oké, ik haal de rekening voor je.’ Ze schonk hem een glimlach en pakte zijn lege bord op.

‘Ik denk dat ze je leuk vindt, agent Mitchell,’ zei ik lachend en liet mijn stoel op de twee achterste poten balanceren.

Cole rolde met zijn ogen. ‘Rot op.’

‘Nee, Griff heeft gelijk,’ zei Moretti met een grijns. ‘Mij noemde ze niet bij naam. Misschien moet je haar mee uit vragen.’

‘Nee.’ Cole was vastbesloten.

‘Waarom niet?’

‘Nou, afgezien van het feit dat ze er amper ouder uitziet dan Mariah, weet ik niet eens meer hoe ik een meisje mee uit moet vragen. Dat heb ik sinds de middelbare school niet meer gedaan.’

‘Er is niets aan veranderd,’ verzekerde Moretti hem.

‘Hoe vaak moet ik het nog zeggen; dat hoeft voor mij niet,’ hield Cole vol met zijn handen omhooggestoken. ‘Ik wil niet daten. Ik woon bij mijn moeder. Ik voed een dochter op. Ik heb al met genoeg vrouwen te maken.’

Moretti keek naar mij. ‘En jij? Wat is jouw excuus?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Ik ben slimmer dan de rest van jullie stelletje eikels.’

Moretti schudde zijn hoofd. ‘Jezus. Jullie zijn echt een stel ouwe kerels. Jullie eindigen als die twee chagrijnige mannetjes van de Muppets: Statler en Waldorf. Dan zitten jullie in je eentje op de tribune te kijken naar wedstrijden van de Bulldogs en overal over te klagen.’

Cole lachte. ‘En hoe zit jij er dan bij?’

‘O, mijn vrouw en kinderen hebben me tegen die tijd al een vroege dood bezorgd.’

Ik trok een wenkbrauw op. ‘Ik wist niet dat je een vrouw en kinderen had.’

‘Heb ik niet. Nog niet, tenminste. Maar dat is onvermijdelijk. In mijn familie heb je een vrouw, bij voorkeur een Italiaanse, in elk geval katholiek, en een stel kinderen. Ze zijn duur, maken herrie en ze drijven je tot waanzin, maar dan kun je ze zich daarna de rest van je leven overal schuldig over laten voelen.’ Hij haalde zijn schouders op en pakte zijn biertje. ‘Zo gaat het nou eenmaal. Het is de kringloop van het leven van de Moretti’s.’

Ik lachte. ‘En waar ga je die vrouw van je vinden? Je kent hier alle single Italiaanse meisjes en de helft van hen is familie.’

‘Ik maak me niet druk,’ zei Moretti en hij nam een slok van zijn flesje. ‘Ik denk dat ze wanneer ik het het minst verwacht - als ik er maar in geloof.’

Precies op dat moment hoorden we een luide knal naast ons in de straat. Onverwachte harde geluiden triggeren een hyperalerte respons bij mij; dat is een overblijfsel van mijn drie uitzendingen naar Afghanistan. Ik sprong dus op en beoordeelde de situatie terwijl de adrenaline door me heen stroomde. Maar het was meteen duidelijk dat de bron van de explosie een klapband was.

Cole en Moretti stonden ook op en we keken toe hoe een rode vintage MG gevaarlijk aan kwam slingeren. Hij raakte een betonnen rand, waardoor hij omhoogsprong en tot stilstand kwam op de stoep voor de Bellamy Creek Credit Union. Voor mij was het duidelijk dat de bestuurder precies had gedaan wat je juist niet moet doen na een klapband: in paniek raken en de rem intrappen. Gelukkig stond er

op dit tijdstip niemand geparkeerd voor de Credit Union en liep er ook niemand op de stoep. Toch zou de bestuurder behoorlijk geschrokken moeten zijn, misschien was hij zelfs wel gewond.

Zonder een woord te wisselen, renden we met z'n drieën naar de auto. Zodra we dichterbij kwamen zagen we dat de achterband aan de passagierskant was geklapt. De bestuurder opende het portier en stapte uit het kleine autootje, wat nogal moeite kostte omdat... ze een grote, witte bruidsjurk droeg.

'Alle machtig.' Moretti sloeg zijn handen tegen zijn hoofd. 'Ik maakte maar een grapje.'

We staarden de vrouw aan toen ze naar ons toe kwam en namen de details in ons op. De lange strapless jurk. De tiara die op haar donkerblonde haar prijkte. De witte handschoenen die haar armen tot aan de elleboog bedekten. De geschokte uitdrukking. Ze leek op een verwarde Disneyprinses die op weg was geweest naar haar magische koninkrijk en geen idee had hoe ze hier terecht was gekomen. Ze was een onmiskenbare schoonheid, met groene ogen en een volle onderlip, en hoewel ik het gevoel had dat ze weinig goeds voor spelde, riep ze een beschermend instinct bij me op.

'Gaat het met je?' vroeg ik.

Ze knipperde naar me. 'Ben ik in de hemel?'

'Je bent in Bellamy Creek,' zei Cole. 'Mevrouw, hebt u hulp nodig?'

'Ik...' begon ze. Toen vielen haar ogen dicht, zakte ze door haar benen en begon haar lichaam in te storten in de enorme witte wolk.

Ik schoot naar voren en ving haar op in haar val.